

[Erik Eriksen.]

forstår, være en såkaldt fri forhandling, men således som hele denne sag udvikler sig, forekommer det mig ikke at være en rimelig fremgangsmåde over for folketinget. Vi har en regering, som ellers er flittig til at understrege, at den er en flertalsregering med alt, hvad dette indebærer, og så er den på et centralt område i vort politiske liv end ikke i stand til at forelægge sit eget forslag til forhandling.

I den forløbne tid har regeringen rent faktisk afskåret en åben og saglig drøftelse, således som det er sket i andre vestlige lande. Jeg pegede på det uheldige heri under åbningsdebatten sidste år, men regeringen har åbenbart ikke ment, at den behøver at vise et sådant hensyn til befolkningen i denne sag. Af det meget lidt, som er offentligheden bekendt, kan der være grund til at fremhæve forslaget om udarbejdelse af en forsvarsordning til 850 mill. kr. om året. Forsvarets ledelse har på forhånd sagt, at dette ville være sagligt uforsvarligt — alligevel skete det. For mig at se er det nu en helt bagvendt måde at gribe sagen an på. Det kan aldrig blive spørgsmålet om, hvor meget forsvar man kan få for dette eller hint beløb. Da ingen nærer ønsker om større forsvarsudgifter end højst nødvendigt, må spørgsmålet i stedet være, hvor meget det nødvendige forsvarsapparat vil koste i sin mest muligt rationelle form. Jeg håber, at der i de socialdemokrater, som i sin tid var ledende i arbejdet for at føre landet ind i Atlantpagten, endnu er så meget mandsmod, at det saglige vil vinde overhånd. Jeg har før advaret den højtærede statsminister mod at lade vor udenrigs- og forsvarspolitik blive kastebold i den hjemlige partipolitik, og jeg finder grund til at gentage denne advarsel.

Jeg må også nævne boliglovgivningen. Her måtte man nærmest få det indtryk af åbningstalen, at der ville blive fremsat revisionsforslag så betids, at en ny lov kunne træde i kraft den 1. april i år. Det er som bekendt ikke sket.

I stedet for er lejeloven forlænget et år for at give regeringen lejlighed til at overvinde sine indbyrdes uoverensstemmelser. Denne boligstøttelovgivning taget i sin helhed har jo en kolossal indflydelse også

på statens økonomi og forpligtelser, men oppositionen kan ikke tvinge regeringen; den bestemmer selv farten. Indtil videre må byggeriet og alle de problemer, som følger af den bestående tilstand, skøtte sig, som de kan bedst. Alle de smukke ord om nødvendigheden af en rolig byggerytme har måttet vige. Jeg forudser, at når der først i regeringen er opnået enighed om disse ting, vil det vise sig at blive meget svært at få selv de mest saglige ændringsforslag gennemført, og ikke mindst på dette område har venstre gentagne gange fremført vor saglige kritik og peget på konkrete forslag.

Vi er mange her i tinget, tror jeg, der finder grund til på denne baggrund at fremhæve de ringe arbejdsvilkår, der bydes oppositionen; det gælder for øvrigt også den mere end hektiske afslutning i disse dage. Regeringens meget omtalte samarbejdsvilje har ikke været til stede. Realiteterne viser det.

Jeg kan i denne forbindelse også nævne landbrugsforhandlingerne, hvor der sandelig ikke er taget meget hensyn til folketinget. Må jeg have lov at minde om, at sidste år fremkom Landbo- og Husmandsforeningerne med en udførligt begrundet henvendelse til regering og folketing. Denne henvendelse var efter min opfattelse et udmærket forhandlingsgrundlag for drøftelse af landbrugets alvorlige situation, men det fandt regeringen åbenbart ikke. I stedet for reagerede den prompte, da Landbrugets Arbejdsgiverforening antydede villighed til at give lønforhøjelser og arbejdstidsnedsættelse, hvis dens medlemmer kunne få kompensation herfor. Den højtærede fiskeriminister skriver således i Aalborg Amtstidende for 17. maj — han er den af ministrene, der har forklaret disse forhold bedst — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„For landbruget lå det helt tosset. Arbejderne ville have stigning som andre arbejdere, medens arbejdsgiverne hævdede, at de frygtede dårligere vilkår fremover. Forligsmanden bad derfor om regeringens hjælp gennem en vis prisgaranti, så de ikke bagefter fik forudsætningerne for et forlig ødelagt. Over for dette sagde regeringen: vi er ikke for nogen kornordning, men vi foretrækker